

Minister Zdrowia

PLPR.0164.1.2024.ES
Warszawa, 15 lutego 2024

Pan
Piotr Sterkowski
ul. Kłodzka 25
04-913 Warszawa
adres ePUAP: : /87111002853/domyslna

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. 2 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2022 r. poz. 902), zwanej dalej „ustawą o dostępie do informacji publicznej”, w związku z art. 4 ust. 1 lit. a tiret pierwsze, trzecie i czwarte, lit. b, art. 4 ust. 2 tiret pierwsze, art. 4 ust. 3 i art. 9 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. Urz. UE L 145 z 31.05.2001, str. 43) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, Minister Zdrowia po rozpatrzeniu wniosku Pana Piotra Sterkowskiego (dalej również jako „Strona” lub „Wnioskodawca”) z dnia 30 grudnia 2023 r., zwanego dalej „wnioskiem”, o udostępnienie informacji publicznej w zakresie umów wraz z załącznikami i specyfikacjami z firmą Pfizer dotyczącą zamówienia szczepionek na COVID-19, wobec której Pfizer wystosował roszczenie wobec Polski oraz planowanych działań i kroków w ramach przeciwdziałania COVID-19 i sposobu ich finansowania

odmawia udostępnienia informacji publicznej

w zakresie, w jakiej postanowienia umowy zakupu z dnia 20 maja 2021 r., dotyczącej dalszego opracowania, produkcji, opcji zakupu i dostaw szczepionki przeciwko COVID-19 dla państw członkowskich zawartej przez Komisję Europejską z Pfizer Inc. i BioNTech Manufacturing GmbH wraz załącznikami i specyfikacjami, nie zostały opublikowane przez Komisję Europejską.

Uzasadnienie

Wnioskiem przesłanym na skrzynkę ePUAP Ministerstwa Zdrowia w dniu 30 grudnia 2023 r. Pan Piotr Sterkowski zwrócił się do Ministra Zdrowia, zwanego dalej również „Organem”,

o udostępnienie informacji publicznej w zakresie umów wraz z załącznikami i specyfikacjami z firmą Pfizer dotyczącą zamówienia szczepionek na COVID-19, wobec której Pfizer wystosował roszczenie wobec Polski oraz udostępnienia informacji o planowanych przez Ministerstwo Zdrowia działaniach i krokach w ramach przeciwdziałania COVID-19, a także udostępnienia informacji w jaki sposób będzie finansowana bieżąca polityka przeciwdziałania COVID-19.

Minister Zdrowia po zbadaniu wniosku doszedł do przekonania, że konieczne jest wydanie decyzji administracyjnej częściowo odmawiającej udostępnienia informacji publicznej, co w świetle art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej uzasadnia zastosowanie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym należało uznać, że złożony wniosek nie spełnia wymogów formalnych przewidzianych przez przepis art. 63 k.p.a., ze względu na brak adresu Wnioskodawcy. Organ pismem z dnia 11 stycznia 2024 r., znak: PLPR.0164.1.2024 wezwał Wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych wniosku przez wskazanie adresu w terminie 7 dni od dnia odebrania wezwania Ministra Zdrowia pod rygorem pozostawienia złożonego wniosku bez rozpoznania, w części, w jakiej było prowadzone postępowanie administracyjne.

Wezwanie Organu doręczono w dniu 13 stycznia 2024 r. i tego samego dnia Wnioskodawca uzupełnił braki formalne wniosku w zakresie wskazania adresu.

Pismem z dnia 15 lutego 2024 r. znak: PLPR.0164.1.2024, zwanym dalej również „odpowiedzią na wniosek”, Organ udzielił odpowiedzi na wniosek informując Stronę o okolicznościach zawierania umów na zakup szczepionek przeciw COVID-19 oraz wskazał w jaki sposób Wnioskodawca może zapoznać się z częściowo upublicznią treścią umowy objętej wnioskiem, a także poinformował Wnioskodawcę, iż rozpatrzenie wniosku w części, w jakiej treść umów nie została opublikowana przez Komisję Europejskiej, nastąpi w ramach odrębnego postępowania prowadzonego w sprawie, w formie osobnego rozstrzygnięcia Ministra Zdrowia, stosownie do przepisów o dostępie do informacji publicznej. Dodatkowo Organ odniósł się do specyfikacji samego produktu wskazując, gdzie może się z nimi zapoznać oraz wyjaśnił, że nie dysponuje specyfikacją przedkładaną w toku negocjacji umowy, gdyż nie uczestniczył w tym procesie. W zakresie planowanych działań w ramach przeciwdziałania COVID-19 stwierdzono, że w tym zakresie żądane informacje nie stanowią informacji publicznej. Jednocześnie przywołano komunikat dot. realizacji szczepień przeciw COVID-19 na sezon 2023-2024. W odniesieniu do pytania o finansowanie polityki przeciwdziałania COVID-19 odesłano Wnioskodawcę do ustawy budżetowej, w której wskazano planowane wydatki Ministra Zdrowia, dodatkowo przywołano obwieszczenie, w którym określono zasady finansowania szczepień przeciw COVID-19.

Wydając niniejszą decyzję Organ zważył, co następuje.

Stosownie do art. 1 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonym w tej ustawie (ust. 1). Przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami

publicznymi, pod warunkiem że nie ograniczają obowiązków przekazywania informacji publicznej do centralnego repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9b ust. 1, zwanym dalej „centralnym repozytorium” (ust. 2).

Ustawa o dostępie do informacji publicznej służy realizacji konstytucyjnego prawa dostępu do wiedzy na temat funkcjonowania organów władzy publicznej. Ustawa ta reguluje zasady i tryb dostępu do informacji, mających walor informacji publicznych, wskazuje, w jakich przypadkach dostęp do informacji publicznej podlega ograniczeniu oraz kiedy żądane przez wnioskodawcę informacje nie mogą zostać udostępnione. Ustawa o dostępie do informacji publicznej znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacjach, gdy spełniony jest jej zakres podmiotowy i przedmiotowy.

Zgodnie z art. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5, prawo dostępu do informacji publicznej.

Przepis art. 4 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej określa katalog podmiotów zobligowanych do udostępnienia informacji publicznej. Stosownie do jego treści, obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności m.in. organy władzy publicznej. W świetle powyższej regulacji nie ulega wątpliwości, iż Minister Zdrowia jako organ władzy publicznej, jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji mającej walor informacji publicznej, będącej w jego posiadaniu.

Mając zatem na uwadze powyższe, jak i fakt, że Strona złożyła wniosek w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej, Organ rozpatrzył wniosek Strony w tym trybie oraz udzielił odpowiedzi na wniosek zakresie dotyczącym okoliczności zawierania umów na zakup szczepionek przeciw COVID-19, jak również informując Wnioskodawcę o możliwości zapoznania się z częściowo upublicznią treścią umowy z załącznikami, o udostępnienie których wnioskuje.

Organ jednak, rozpatrując wniosek złożony przez Stronę, miał na uwadze również brzmienie art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, zgodnie z którym przepisy tej ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi, pod warunkiem że nie ograniczają obowiązków przekazywania informacji publicznej do centralnego repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9b ust. 1, zwanym dalej „centralnym repozytorium” (ust. 2).

Zauważyć w tym miejscu należy bowiem, że złożenie wniosku przez podmiot realizujący prawo do informacji, nie nakłada na podmiot zobowiązany obowiązku automatycznego udostępnienia informacji, gdyż w pierwszej kolejności powinien on stwierdzić, czy przepisy komentowanej ustawy znajdują zastosowanie w danej sytuacji, a następnie w przypadku pozytywnej odpowiedzi powinien ocenić, czy nie zachodzą przesłanki ograniczające dostępność informacji, o których mowa w ustawie o dostępie do informacji publicznej oraz przepisach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe, Organ w odpowiedzi na wniosek, w zakresie dotyczącym udostępnienia umów wraz z załącznikami i specyfikacjami z firmą Pfizer dotyczącą zamówienia szczepionek na COVID-19, wobec której Pfizer wystosował roszczenie wobec

Polski, tj. umowy z dnia 20 maja 2021 r., dotyczącej dalszego opracowania, produkcji, opcji zakupu i dostaw szczepionki przeciwko COVID-19 dla państw członkowskich zawartej przez Komisję Europejską z Pfizer Inc. i BioNTech Manufacturing GmbH, wskazał, że umowa ta należy do tzw. dokumentów sensytywnych, na co wskazują wyraźne zastrzeżenia w treści umowy typu „CONFIDENTIEL”/„SENSITIVE” i nie podlega upublicznieniu.

W niniejszej sprawie konieczne było bowiem wyważenie wartości wynikających z osobistych uprawnień obywatelskich w postaci prawa dostępu do informacji publicznej, a ochroną informacji niejawnych, których ujawnienie mogłoby zaszkodzić organom Państwa Polskiego, innych informacji prawem chronionych, lub których ujawnienie mogłoby zaszkodzić Unii Europejskiej albo któremuś z jej państw członkowskich.

Wskazać należy bowiem, iż od chwili gdy Rzeczpospolita Polska stała się członkiem Unii Europejskiej, wzięła na siebie obowiązek przestrzegania regulacji wewnętrznych tej organizacji. Unia Europejska stworzyła zaś m.in. przepisy regulujące materię bezpieczeństwa tej organizacji, jak też poszczególnych jej państw członkowskich.

Powtórzyć w tym miejscu należy, iż stosownie do art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, przepisy tej ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi, pod warunkiem że nie ograniczają obowiązków przekazywania informacji publicznej do centralnego repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9b ust. 1, zwanym dalej „centralnym repozytorium” (ust. 2). Przepis art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej oznacza, że wszędzie tam, gdzie konkretne sprawy dotyczące zasad i trybu dostępu do informacji będącej informacją publiczną są uregulowane inaczej w ustawie o dostępie do informacji publicznej, a inaczej w ustawie szczególnej dotyczącej udostępnienia informacji, i stosowania obu tych ustaw nie da się pogodzić, pierwszeństwo mają przepisy ustawy szczególnej.

Przyczyną braku możliwości udostępnienia pełnej treści umowy była w pierwszej kolejności konieczność zastosowania odrębnego trybu postępowania wynikającego z przepisów rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. Urz. UE L 145 z 31.05.2001, str. 43), zwanego dalej „rozporządzeniem 1049/2001”, w treści którego w sposób szczególny ujęto zagadnienie traktowania dokumentów sensytywnych, tj. zawierających dane podlegające wzmożonej ochronie prawnej.

Dostęp do umowy został przez Komisję Europejską ograniczony jako materiał wysoce sensytywny, na co wskazują wyraźne zastrzeżenia w treści tejże dokumentacji typu „CONFIDENTIAL”/„SENSITIVE”, co było także wielokrotnie podkreślane w korespondencji prowadzonej z państwami członkowskimi. Ponadto, umowa w swojej treści zawiera klauzule umowne o zachowaniu poufności, dotyczące m.in. ochrony interesów handlowych osoby prawnej, w tym własności intelektualnej, np. know-how, analiz, ocen, badań, informacji biznesowych i finansowych.

Dokumenty te, w świetle przepisu art. 9 rozporządzenia 1049/2001, posiadają charakter sensytywny, zatem możliwość udzielenia informacji, oraz ich zakres, jest warunkowany uprzednią konsultacją z instytucją wytwarzającą tę dokumentację – w tym przypadku

z Komisją Europejską. Przepis art. 9 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 stanowi, że dokumenty sensorywne zostaną ujęte w rejestrze lub ujawnione wyłącznie za zgodą instytucji, która je stworzyła - w tym przypadku Komisji Europejskiej.

W tym zakresie wskazać należy, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Komisji Europejskiej z zapytaniem czy, i w jakim zakresie, mogą zostać ujawnione umowy zakupu szczepionek przeciw COVID-19, z jednoczesną prośbą o wskazanie właściwego i oczekiwanego trybu postępowania z analogicznymi wnioskami o udzielenie informacji dotyczących tych umów także na przyszłość. W odpowiedzi Komisja Europejska przekazała kierunkowe rekomendacje dotyczące nieudzielania wnioskowanych informacji z uwagi na:

- 1) ochronę interesów handlowych osoby prawnej - art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001;
- 2) ochronę procesu decyzyjnego - art. 4 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001;
- 3) ochronę prywatności i integralności osób - art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 1049/2001

- wskazując przy tym między innymi na okoliczność, że ujawnienie tych informacji, ze względu na ich wartość handlową, mogłoby potencjalnie zaszkodzić wszystkim postępowaniom przetargowym na zakup szczepionek przeciw COVID-19, ponieważ podważyłoby cel prawdziwej konkurencji w postępowaniach o udzielenie zamówienia (obecnie negocjowanych przez Komisję), z wysokim ryzykiem uniemożliwienia zakupu szczepionek przeciw COVID-19 dla wszystkich państw członkowskich, a ostatecznym celem podejmowanych przez Komisję Europejską działań jest zbudowanie solidnego i zróżnicowanego portfela szczepionek będących do dyspozycji państw członkowskich.

Tym sam Organ nie był uprawniony do udostępnienia wnioskowanych informacji w zakresie objętym sentencją niniejszej decyzji.

W tym zakresie Organ uwzględnił również fakt, iż zgodnie z systemem źródeł prawa rozporządzenia unijne są stosowane bezpośrednio. W świetle przepisu art. 91 ust. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 483, z późn. zm.), jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami.

Ponadto w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt I OSK 2514/13 Naczelny Sąd Administracyjny wskazał zaś, że rozporządzenie jest szczególną formą pochodnego prawa wspólnotowego, którego cechami są bezpośrednia stosowalność i bezpośrednio obowiązywanie (Stosowanie prawa Unii Europejskiej przez sądy. red. A. Wróbel. Kraków 2005 str. 95). Art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej czyni zadość wymogom zasady spójności systemu prawa i pozwala na stwierdzenie, że przepisy rozporządzenia, jako szczególne, znajdują zastosowanie do wszystkich dokumentów objętych przedmiotowym zakresem jego regulacji, bez względu na to, czy wniosek o ich udostępnienie skierowany został do instytucji unijnej, czy do organu administracji polskiej.

Wobec powyższego Organ zobligowany był uwzględnić przepisy rozporządzenia 1049/2001 w przywołanym powyżej zakresie.

Jednocześnie wniosek został rozpoznany w trybie dostępu do informacji publicznej, przy uwzględnieniu art.1 ust. 2 oraz art. 16 tej ustawy. Jak słusznie wskazano w tym zakresie w tezie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. akt: I OSK 3322/18: „Ustawodawca stworzył normę kolizyjną zawartą w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, która wyłącza stosowanie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej tylko w sytuacji, w której inna ustawa reguluje ten sam zakres. Pozwala to na wyodrębnienie dwóch grup informacji: podlegających udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej oraz takich, które ujawnia się na zasadach i w trybie przewidzianym w ustawach szczególnych. W przypadku kolizji przepisy zawarte w ustawach odrębnych mają pierwszeństwo i wyłączają też stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej. W takiej sytuacji podmiot zobowiązany zawiadamia jedynie wnioskodawcę pismem, że żądana informacja nie może być udostępniona w trybie przewidzianym w omawianej ustawie”.

W uzasadnieniu ww. wyroku podniesiono: „Naczelny Sąd Administracyjny podziela stanowisko wyrażone w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2013 r. o sygn. akt I OPS 8/13 (ONSAiWSA 2014, nr 3, poz. 38), w której wskazano, że istnienie innych zasad czy trybu udostępniania informacji publicznych wyłącza stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej, jednak tylko w zakresie regulowanym wyraźnie tymi szczególnymi ustawami. NSA podkreślił w uchwale za doktryną, że przepis art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej oznacza, że wszędzie tam, gdzie konkretne sprawy dotyczące zasad i trybu dostępu do informacji będącej informacją publiczną uregulowane są inaczej w ustawie o dostępie do informacji publicznej, a inaczej w ustawie szczególnej dotyczącej udostępnienia informacji i stosowania obu tych ustaw nie da się pogodzić – pierwszeństwo mają przepisy ustawy szczególnej. Natomiast tam, gdzie dana sprawa uregulowana jest tylko częściowo albo w ogóle nie jest uregulowana w ustawie szczególnej, zastosowanie mają odpowiednie przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej, przy czym w pierwszym przypadku stosowane są uzupełniająco, w drugim zaś stanowią wyłączną regulację prawną w danym zakresie.”.

Organ zgadza się przy tym z tezą, iż w sytuacji, gdy w sprawie mają zastosowanie materialne zasady udostępniania wnioskowanej informacji uregulowane w rozporządzeniu 1049/2001, negatywne załatwienie wniosku powinno przybrać formę określoną w ustawie o dostępie do informacji publicznej, tj. formę decyzji administracyjnej (wyrok NSA z 2 lutego 2018 r., sygn. akt: I OSK 273/16).

Rozporządzenie 1049/2001 reguluje tryb i zasady udostępniania „dokumentów wytworzonych i posiadanych przez instytucje unijne”, tj. w szczególności Parlament Europejski, Komisję Europejską. Ww. rozporządzenie w art. 3 lit. a wskazuje, co należy rozumieć pod pojęciem „dokumentu”. „Dokument” oznacza wszelkie treści bez względu na nośnik (zapisane na papierze, przechowywane w formie elektronicznej czy jako dźwięk, nagranie wizualne czy audiowizualne) dotyczące kwestii związanych z polityką, działalnością i decyzjami mieszczącymi się w sferze odpowiedzialności tych instytucji. Zgodnie z art. 2 ust. 3 ww. rozporządzenia 1049/2001 „Niniejsze rozporządzenie odnosi się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, na wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej”.

Jak wskazano na wstępie, wniosek dotyczy umowy, do której dostęp został przez Komisję Europejską ograniczony jako materiał wysoce sensytywny, na co wskazują wyraźne zastrzeżenia w treści tejże dokumentacji typu „CONFIDENTIEL”/„SENSITIVEW wyniku poczynionych ustaleń faktycznych oraz przeprowadzonej analizy prawnej, Minister Zdrowia odmówił udostępnienia wnioskowanych informacji w zakresie w jakim przedmiotowy dokument nie zostały udostępnione opinii publicznej. Tak, jak wskazano wyżej, w świetle art. 91 § 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, rozporządzenie 1049/2001 ma, w przypadku kolizji z ustawą, pierwszeństwo. Przedmiotowe rozporządzenie 1049/2001 w art. 9 i w art. 4 wskazuje jakie informacje objęte są ograniczoną możliwością udostępnienia, a jakim Państwa Członkowskie zobowiązane są odmówić ich udostępnienia.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 przez organ władzy publicznej następują w drodze decyzji. Do decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy k.p.a., z tym że odwołanie od decyzji rozpoznaje się w terminie 14 dni, a uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji zawiera także imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji, oraz oznaczenie.

Zgodnie z poglądami doktryny odmowa dostępu do informacji, a także umorzenie postępowania są regulowane procedurą przewidzianą w k.p.a., co oznacza, że ustawa ta ma zastosowanie do całego procesu wydawania decyzji, a zatem także do tych czynności, które zostały wykonane przez organ przed wydaniem decyzji (por.: WSA w Olsztynie w wyroku z 9 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/OI 877/10, Legalis; J. Taczowska-Olszewska, „Dostęp do informacji publicznej w polskim systemie prawnym”, wyd. CH Beck, s. 131).

W myśl art. 104 § 1 k.p.a, organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej.

Mając na uwadze powyższe, Organ orzekł jak na wstępie.

W związku z treścią art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej należy wskazać, iż stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji zajęła Pani Ewa Solecka – Radca w Departamencie Polityki Lekowej w Ministerstwie Zdrowia oraz Pan Władysław Puzoń, Dyrektor Departamentu Prawnego w Ministerstwie Zdrowia.

Pouczenie

Zgodnie z art. 127 § 3 i art. 129 § 2 k.p.a. w związku z art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, od decyzji nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do Ministra Zdrowia z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Zgodnie z art. 127a k.p.a. w trakcie biegu ww. terminu strona może zrzec się wobec Ministra Zdrowia prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Jeśli strona skorzysta z tego prawa decyzja stanie się ostateczna i prawomocna z dniem doręczenia Ministrowi Zdrowia przez ostatnią ze stron postępowania oświadczenia strony o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Od decyzji, w stosunku do której zrzeczono się

prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Na podstawie art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, z późn. zm.), dalej „p.p.s.a.”, skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jednakże, jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa.

Zgodnie z art. 53 § 1 i art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zwanego dalej „WSA”, za pośrednictwem Ministra Zdrowia w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji. Wpis od skargi, który należy uiścić na rachunek bankowy WSA lub gotówką do kasy tego sądu, wynosi 200 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych lub o ustanowienie adwokata, radcy prawnego (prawo pomocy). Wniosek może zostać złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o udzielenie prawa pomocy należy złożyć do WSA. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze WSA może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru.

z upoważnienia Ministra Zdrowia
Ewa Solecka
Radca
/dokument podpisany elektronicznie/